

Sygn. akt V CSK 202/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Z. W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] i [...] Szpitalowi w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. oddala wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt i 1 i 4 k.p.c. Wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na fakt, że w toku postępowania doszło do niedopuszczalnego pozbawienia powoda prawa do sądu i do obrony przed zarzutem przedawnienia roszczenia przez ograniczenie materiału dowodowego, ponieważ za podstawę rozstrzygnięcia przyjęto jedynie niewielką część materiału dowodowego, przez co doszło do oddalenia apelacji w sytuacji nierozpoznania przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy. Zagadnienie prawne, które skarżący zasygnalizował, nie zostało wyartykułowane przez ujęcie wątpliwości natury prawnej w zagadnienie mające postać pytania.

Przypomnieć należy, że w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, to powinien on w uzasadnieniu wniosku zamieścić wywód prawny

wykazujący takie kwalifikowane naruszenie prawa. Przytoczone okoliczności powinny wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie wskazał jakie konkretnie przepisy prawa zostały naruszone i że naruszenia takie miały charakter kwalifikowany, widoczny bez potrzeby głębszej analizy. Uszło uwagi skarżącego, że przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), stanowią dwa odmienne, z uwagi na funkcje, jakie pełnią, niezależne od siebie, elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Skarżący formułując, więc wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinien przedstawić wyodrębniony, samodzielny wywód prawny odnoszący się do wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powołując się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący ograniczył się do ogólne wskazania, że w sprawie doszło do nieuprawnionego ograniczenia materiału dowodowego i w konsekwencji nie uwzględnienia żądań powoda. Nie podał jednak dokładnie jakie normy prawa zostały naruszone i w jaki sposób. Nie pozwala to na przyjęcie konieczności rozpoznania skargi kasacyjnej z uwagi na jej oczywistą zasadność. Skarżący pominął również utrwalone stanowisko Sądu Najwyższego, że skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia (co w sprawie niniejszej miało miejsce z uwagi na wniesienie pozwu po upływie trzynastu lat od daty w której zakończył się bieg dziesięcioletniego terminu przedawniania liczonego od zdarzenia szkodzącego), jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie (por. uzasadnienie uchwały Pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., III CZP 84/05, OSNC z 2006 r., z. 7-8, poz. 114). Zaniechania zatem przez sądy prowadzenia postępowania dowodowego

nie można w tej sytuacji traktować jako okoliczności uzasadniającej przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i ze względu na trudną sytuację materialną skarżącego orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Wniosek pełnomocnika skarżącego adwokata P. N. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie został uwzględniony, ponieważ nie złożył on wymaganego § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714) oświadczenia, że opłata nie została zapłacona w całości lub w części.